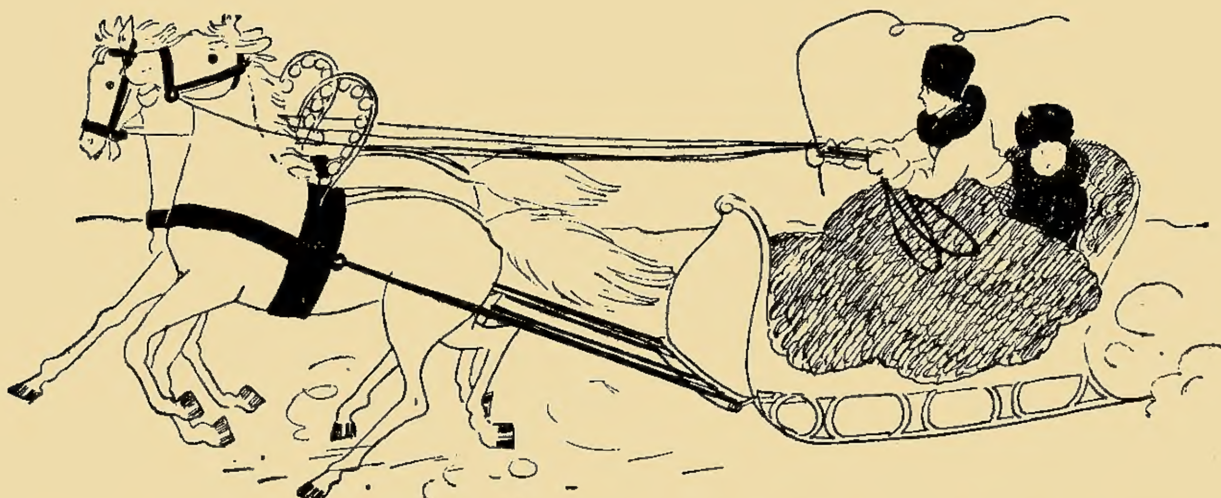
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 16 JANUARI 1941

EEN GEWILLIGE SPEELMAKKER

DE SLEDEVAART

Het is heel lang geleden dat er in de eenzame steppen van Rusland, ver verwijderd van de eeuwenoude stad Moskou, eens een jongen woonde, die Andrejef heette. Andrejef was de zoon van een armen pelsjager. De dierenvellen werden verzameld en één maal per jaar reisde vader dan met de troïka, de Russische slede, naar Moskou, om de vellen zo goed mogelijk te verkopen. Dat was altijd een grote gebeurtenis, want de reis naar het verre Moskou was toen nog zeer lang en vol gevaren. Dagen van tevoren al werd de troïka grondig nagezien en in orde gebracht. En de kleine, vurige paardjes, die de slede moesten trekken, kregen wat meer voer dan gewoonlijk. Als vader, na lange afwezigheid, behouden en met een goed gevulde beurs terugkeerde, was er elk jaar weer blijdschap in de kleine woning. Op de lange winteravonden, die dan volgden, kon vader zo mooi vertellen over het oude Moskou.... Als hij verhaalde van de talloze kerken, van het keizerlijk slot, dat door achttien torens werd omgeven, en van de talloze lichtjes, die twinkelden in de blanke sneeuw, dan moest Andrejef haast altijd aan een sprookje geloven.

Ach, wat had Andrejef ook graag Moskou eens gezien! Maar het leek hem een droom, die wel nooit zou worden verwezenlijkt. Verleden jaar nog had Andrejef vader gevraagd om hem mee te nemen, maar vader vond hem toen nog te klein, om een zo gevaarlijke reis mee te maken. En vader had wel gelijk, want met een troep wolven, die honger heeft, valt heus niet te spotten. „Als ik eens niet zou terugkeren," had vader gezegd, „dan ben jij, m'n zoon Andrejef, ten minste nog hier om voor moeder en je zuster Karina het brood te verdienen en ze te beschermen...."

Eens, toen het winter was en de eerste sneeuw al lang was gevallen, heerste er in het huisje van Andrejef een sombere, verdrietige stemming. Vader was ziek geworden en de tijd, dat de grote reis naar het verre Moskou moest worden begonnen, was bijna aangebroken. Moeder en Karina zaten met zorgelijke gezichten voor zich uit te staren. Zij dachten aan de mogelijkheid, dat vader dit jaar niet zou kunnen reizen en dus de dierenvellen niet zouden kunnen worden verkocht. En van dat geld moest men immers een heel jaar leven!

Maar Andrejef was een flinke jongen en hij nam een moedig besluit. „Vader," zei hij, „laat mij maar naar Moskou gaan. Ik ben jong en sterk en ik zal met een beurs vol geld terugkeren."

Vader moest, ondanks zijn verdriet, even glimlachen. Want al leek het hem onmogelijk, dat Andrejef de reis zou maken, het deed hem toch wel goed, zo'n dapperen zoon te hebben.

„Lieve Andrejef, hoe zou ik nu kunnen goedvinden, dat jij de gevaarlijke tocht onderneemt," antwoordde hij. „Je kent immers de moeilijkheden van de reis niet, de verraderlijke met sneeuw bedekte ravijnen en de plotselinge aanvallen van hele troepen hongerige wolven!"

Andrejef hield echter vol, en eindelijk wist hij vader en moeder toch te bewegen, hun toestemming te geven. „Maar ik wil, dat Karina mee gaat, zij is heel verstandig en dapper en zal je in ogenblikken van gevaar raad kunnen geven." zei vader.

Zo was de dag van vertrek eindelijk gekomen. Bij het aanbreken van de dageraad werden de paarden voor de troïka gespannen, die zwaar beladen was met dierenvellen, mondvoorraad en nog zoveel meer. Karina en Andrejef stapten in en voort ging het.... „Wees niet bang, moeder, wij komen gauw genoeg terug!" had Andrejef nog tot afscheid geroepen.

De zon begon de hemel te beklimmen en wierp haar eerste stralen over de onafzienbare sneeuwvlakte. In volle vaart ging het verder, en vóór de avond viel, waren Karina en Andrejef al tientallen mijlen van het ouderlijk huisje in de steppen verwijderd. Toen de zon achter de heuvelen zonk, maakten zij alles gereed voor het nachtlager. Andrejef deed, zoals vader hem had gezegd: hij haalde uit het kreupelhout wat takken en maakte een vuurtje. Dat gaf warmte en hield meteen de wolven op een afstand. En om beurten waakten en sliepen Karina en Andrejef.

Bij het aanbreken van de dag ging het weer verder en na enkele dagreizen kwamen gelukkig de vele torens, waarvan vader zo dikwijls had verteld, in zicht.

Het leek Andrejef alles als een droombeeld, dat plotseling uit de sneeuwwoestijn oprees. Zijn hart bonsde van opwinding als hij er aan dacht, nu gauw de oude heerlijke stad Moskou te zullen zien, de stad waar Vadertje Tsaar toen nog woonde.

En mooier nog dan zijn stoutste fantasie hem had voorgespiegeld, vond hij Moskou. Nadat Andrejef en z'n zuster alles bewonderd hadden, waren de vellen, die de troïka vulden, spoedig en voor veel geld verkocht en overgelukkig aanvaardde het tweetal de terugreis.

Andrejef verheugde zich in gedachten al op de behouden thuiskomst. Wat zou moeder blij zijn en hoe trots zou vader zich voelen bij het weerzien van zijn flinken zoon! Het was niet nodig, dat Andrejef z'n paardjes aanvuurde, het leek wel of ze begrepen, dat het nu naar huis ging. Als een wervelwind schoot de troïka door ravijnen en langs heuvels en bossen. Tegen de avond begon het weer te sneeuwen en een scherpe wind joeg over de vlakte.

Maar wat was dat? In de verte klonk een angstwekkend gehuil, de paarden werden onrustig en begonnen nog harder te jagen. Als een bliksemflits schoot het Andrejef door z'n hoofd...... wolven! Vader had hem immers gewaarschuwd: „Als de paarden onrustig worden, zijn er wolven in de buurt. Wees dan op je hoede, ook al kun je de rovers nog niet zien."

Harder en harder stoven de paarden over de sneeuwvlakte, en Andrejef begreep, dat het gevaar voortdurend naderbij kwam.

„Neem jij de teugels van me over, Karina, dan zal ik m'n geweer en m'n mes gereed houden," zei hij.

Andrejef keek om en zag tegen de rand van het kreupelhout tientallen ogen, die als dreigende lichten fonkelden in het zachte maanlicht. „Wolven," mompelde hij met overtuiging. Grijze schaduwen, die afstaken tegen de besneeuwde grond, kwamen nu onhoorbaar aangesprongen, naderden meer en meer. Het werd een wedloop tussen paarden en wolven.... Reeds waren de rovers zo dicht genaderd, dat Andrejef ze duidelijk kon onderscheiden. Met opgetrokken bovenlip, het blinkende gebit vrij voor de eerste aanval, liepen ze steeds meer in en weldra waren ze in de nabijheid van de slede gekomen. Eén ogenblik was Andrejef bijna verlamd van schrik, maar dan herinnerde hij zich de raad, die vader hem gaf.... hij wierp de roofdieren een stuk vlees toe. Ze bevochten nu elkaar om de toegeworpen buit te bemachtigen en die onderlinge strijd maakte de afstand tussen de vervolgers en de slede gelukkig weer wat groter.

Lang lieten de wolven zich echter niet ophouden. De strijd om het begeerlijke vlees was vlug genoeg beslecht en met nog groter driestheid joegen ze de slede achterna. Dit voorproefje had blijkbaar hun eetlust opgewekt, ze versnelden nog hun gang, haalden de slede in en begonnen de aanval. De aanvoerder van de troep, een grote, oude wolf, wierp zich met een geweldige sprong op de ruggen der paarden. Andrejef wist, dat het nu om z'n leven ging èn dat van Karina! Door een goed gericht schot stortte de vermetele aanvaller dood neer. Even lieten de wolven zich door dit slechte begin afschrikken, maar dan vielen ze opnieuw aan. Een jonge wolf, een van de strijdlustigste, besprong de achterkant van de troïka, maar door een krachtige slag met de geweerkolf had de moedige Andrejef ook hem nog juist bijtijds buiten gevecht gesteld.

Toch moest het allerergste nog komen. Een andere wolf, de brutaalste van alle, wierp zich met een enkele sprong in de slede, juist tussen Andrejef en z'n zuster. Op hetzelfde ogenblik echter omknelden de krachtige handen van den jongen de keel van het dier en na een hevig gevecht bleef Andrejef ook hier overwinnaar.

Na zoveel tegenslagen dropen de wolven huilend af, en uitgeput zonk Andrejef in de slede neer. Maar Karina, die niet minder moed had getoond, mende en zo kwamen ze bij de ouderlijke woning aan, nog vóór de zon aan de hemel stond.

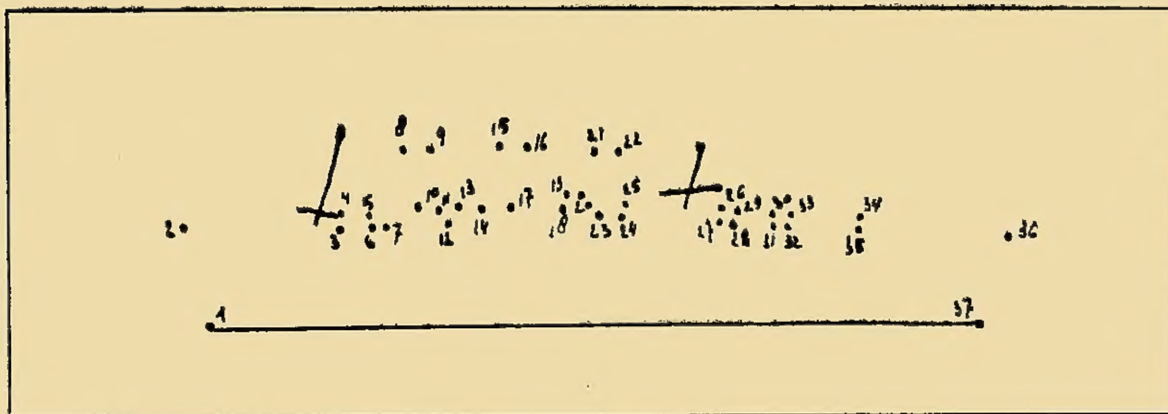
Het behoeft wel niet gezegd, hoe groot de vreugde van het wederzien was. Alle zorgen waren nu verdwenen. Andrejef had geld genoeg meegebracht en vader kon thuis blijven, tot hij geheel genezen was.

De geschiedenis van Andrejef's sledevaart is onder de bewoners van het kleine Russische gehucht in de onherbergzame steppen blijven voortleven en tot op de huidige dag vertellen de bewoners elkaar nog vol bewondering het verhaal van Andrejef, den jongen wolvendoder.

WILLY SCHERMELÉ

WIE TEKENT ER MEE?

EEN PASSAGIERSBOOT

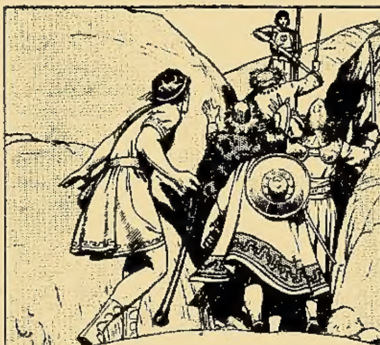
PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

RÉSUMÉ. VALIANT ONTMOET WEER ENKELE BANDIETEN VAN DE BENDE, DIE ANDELKRAG HEEFT BELEGERD EN WIL ZICH NIET LANGER VERBERGEN.

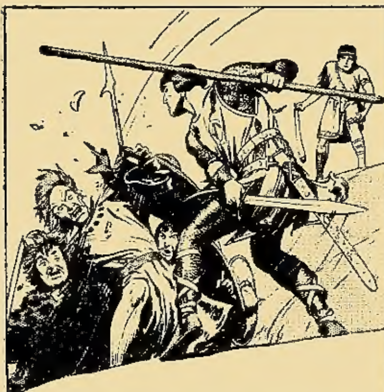
„DIE JUWELEN MOETEN WE HEBBEN!" RIEPEN DE BANDIETEN.

DE ROVER LEGDE EEN KEI IN ZIJN SLINGER OM VALIANT BIJ TE STAAN, TOEN ER IETS ZIJN AANDACHT TROK

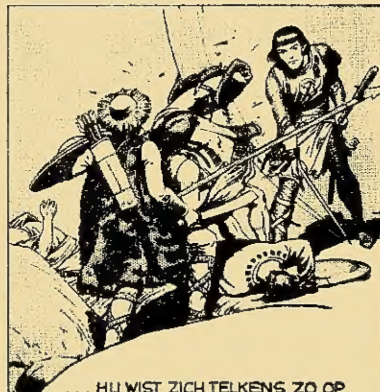
VALIANT LIET DE BANDIETEN RUSTIG OP HEM AFKOMEN, MAAR OP EEN GEGEVEN OGENBLIK WERD HIJ EEN EN AL LEVEN EN BEWEGING

HET ZWAARD VAN DEN RIDDER DAALDE EN REES MET DE SNELHEID VAN DE BLIKSEM

HET LEEK WEL OF VALIANT ELKE BEWEGING VAN DEN VIJAND BIJ VOORBAAT KENDE EN . . .

. . . HIJ WIST ZICH TELKENS ZO OP TE STELLEN, DAT DE VIJANDEN ELKAAR VOORTDUREND IN DE WEG LIEPEN.

TOEN DE LAATSTE BANDIET HET HAZENPAD KOOS, KLAPTE DE ROVER, DIE HET HELE GEVECHT VOL BEWONDERING HAD GADEGESLAGEN, LUID IN DE HANDEN.

„NU WEET IK HET," RIEP DE ROVER. „UW KRACHT LIGT NIET IN UW ZWAARD, MAAR IN DE SNELHEID VAN UW BLIK."

„MISSCHIEN," ZEI VALIANT RUSTIG, „MAAR IK VERKIES TE GELOVEN IN HET ZINGENDE ZWAARD EN IN DE HAND VAN DENGENE DIE VECHT VOOR EEN GOEDE ZAAK."

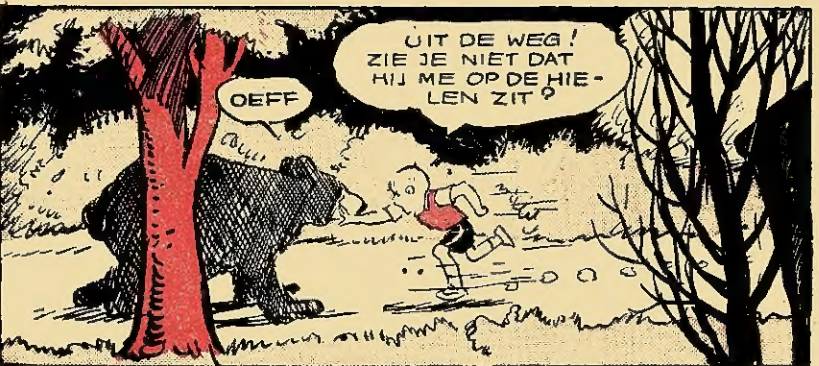

WILLY WEETAL'S
DOOR
R-M-BRINKERHOFF
EEN HEER-LIJKE TIJD OM NU EENS DOOR DE BOS-SEN TE WANDELEN!

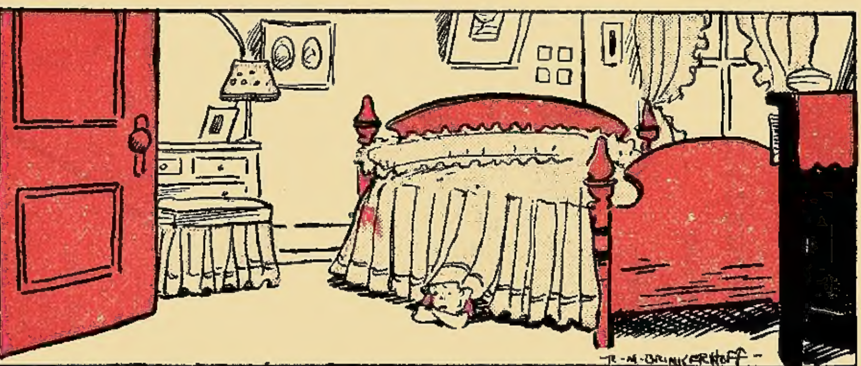

HÉ, BOB, DA'S MAAR EEN KONIJNTJE!
OH!

HIJ TROK ZIJN NEUS OP, TOEN HIJ ME ZAG!

EN ZIJN OREN WAREN OOK NIET TE VERTROUWEN!

MISSCHIEN KAN HIJ NIET OVER DIE RI-VIER ZWEM-MEN!

OEFF
UIT DE WEG! ZIE JE NIET DAT HIJ ME OP DE HIE-LEN ZIT?

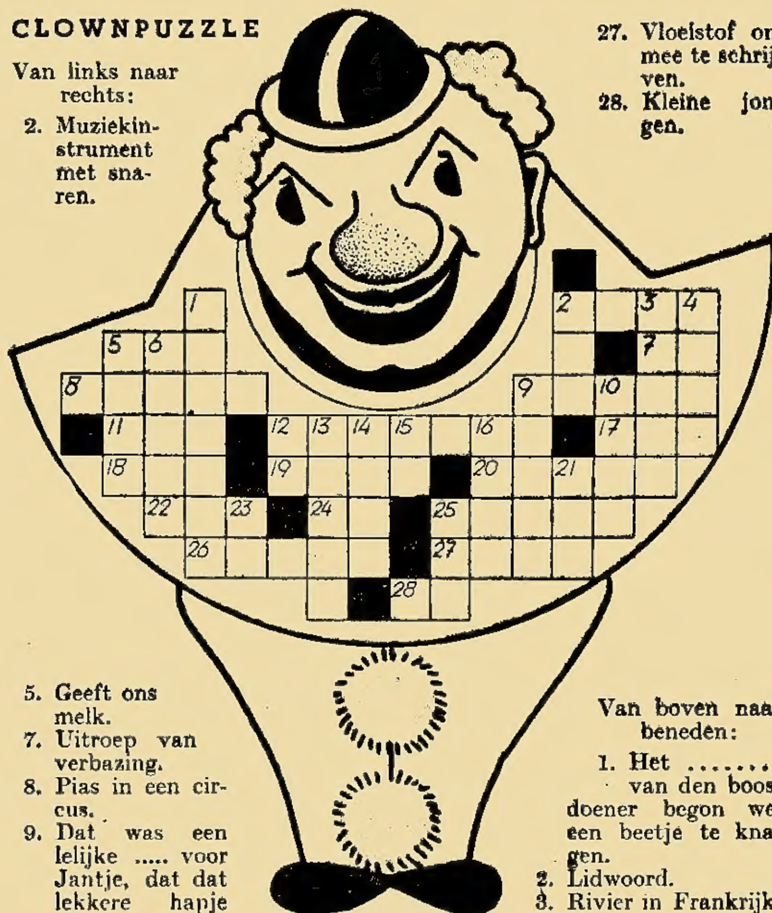

R-M-BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

CLOWNPUZZLE

Van links naar rechts:

2. Muziekinstrument met snaren.

5. Geeft ons melk.
7. Uitroep van verbazing.
8. Pias in een circus.
9. Dat was een lelijke ..... voor Jantje, dat dat lekkere hapje aan zijn neus voorbijging.
11. 100 vierkante meter.
12. Ander woord voor: Roodhuid.
17. Meisjesnaam.
18. Hoofddeksel voor jongens.
19. Akelig.
20. Geen zoute, zure, maar ....
22. Daarmee vangt de visser.
24. Gij.
25. Verscheurend dier.
26. Bewoner van Afrika.
27. Vloeistof om mee te schrijven.
28. Kleine jongen.

Van boven naar beneden:

1. Het .... van den boosdoener begon wel een beetje te knagen.
2. Lidwoord.
3. Rivier in Frankrijk.
4. Vader.
5. Moeder gaf Henk een .... om zijn oren, maar hij had het er ook naar gemaakt!
6. Daarmee horen wij (schrijf dit woord in de oude spelling).
9. Zoetwatervis, een echte rover.
10. Meisjesnaam.
12. Voorzetsel.
13. Zit aan een vinger of teen.
14. En .... mee uit.
15. Afkorting voor ingenieur.
16. Zure vloeistof.
21. Ander woord voor: loot (van een boom).
23. In.
25. Van het lachen kreeg Marietje de ...

Oplossingen vorig nummer

CIRKELRAADSEL

Van buiten naar binnen: 1. Klein. 2. Plein. 3. Koren. 4. Toren. 5. Varen. 6. Garen. 7. Hoorn. 8. Voorn. 9. Traan. 10. Kraan. 11. Kroon. 12. Troon.

VIERKANTRAADSEL

Van 1 naar 5: Boer. Van 2 naar 3: Baron. Van 2 naar 6: Brood. Van 3 naar 7: Negen. Van 4 naar 1: Krab. Van 4 naar 8: Koel. Van 6 naar 7: Deken. Van 8 naar 5: Leer.

DOE JE MEE?

1. 19 ½.
2. Je brengt de eerste knoop op de derde plaats of de derde naar de 1e. De knoop, die vroeger, in het midden lag, is dan vanzelf veranderd van plaats.
3. Je maakt er gewoon twee hoopjes van. Een van 3 en een van 6 (een half dozijn).

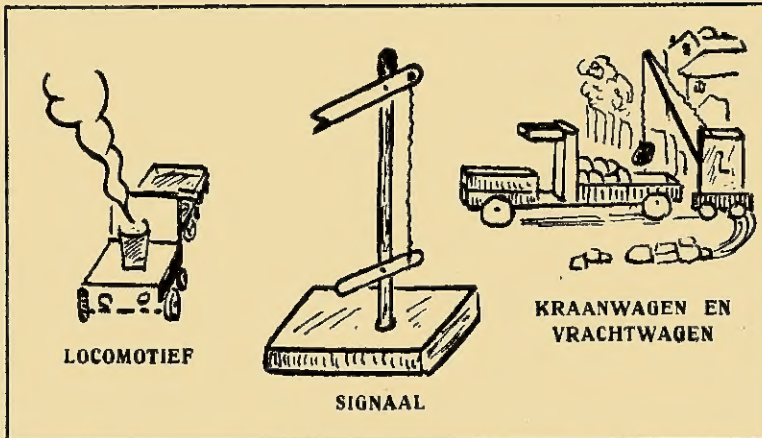
WIE TEKENT ER MEE?

RAADSELTJES

1. De tijd. 2. Een bal. 3. Een brug. 4. Een kreeft. 5. Naar zijn 31e jaar.

ONS SPEELGOEDSTATION

Vorige maand hebben we samen reeds een klein speelgoeds t a - t i o n n e t j e gemaakt. Nu gaan we enkele bijpassende onderdelen bewerken. Eerstens een treintje.

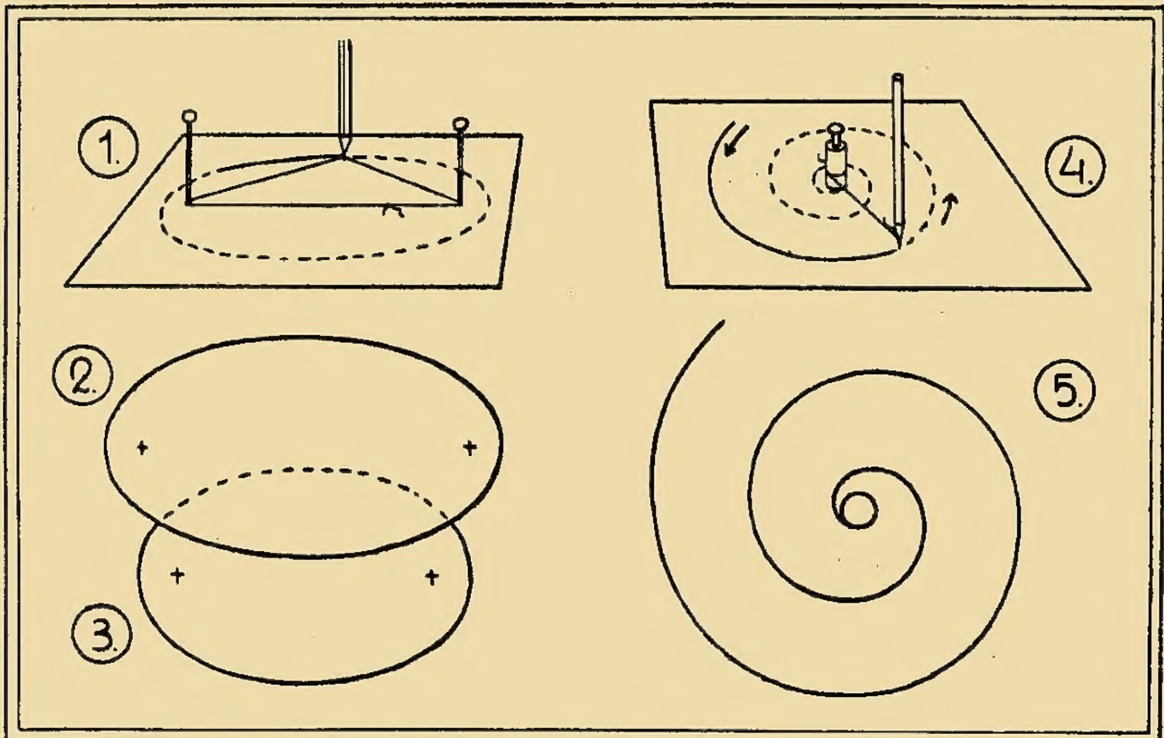
D e l o c o m o t i e f. Hiervoor gebruiken we een lucifersdoosje met 'n rechtopstaand extra-doosje als tender en een kurk als schoorsteen. Als wagonnetjes nemen we lucifersbakjes, aan elkaar gekoppeld met draadjes. Voor de wielen kurken schijfjes.

E e n s i g n a a l. Steek een stokje van 15 cm lengte dwars door een lucifersdoosje heen, zodat het rechtop blijft staan. Boven aan het paaltje maak je met een speld een reepje karton vast. In het reepje maak je 'n gaatje, steekt er een draadje doorheen en leidt dit naar een andere reep onderaan, waarmee je 't verbindt. Met dit onderste reepje kun je 't bovenste op en neer laten gaan.

Verder hebben we nog e e n k r a a n w a g e n. Weer 'n lucifersdoosje en er dwars doorheen twee lucifers als asjes. Schijfjes kurk voor de wieltjes. Op het eerste doosje zet je 'n tweede rechtop en je steekt er een stokje schuin doorheen (zie fig.). Over het boveneind van het stokje laat je 'n draadje glijden, verbonden met een stukje metaaldraad, dat je kunt ronddraaien.

Nu maken we nog 'n v r a c h t - w a g e n, die de goederen aanbrengt of lost. Hiervoor gebruiken we ook lucifersdoosjes. Liefst vijf. Je begint met twee doosjes achter elkaar op een stuk karton te plakken. Aan de voorkant plak je 'r een rechtopstaand bakje tegenaan en in dat bakje schuif je 'n tweede, dat de kap vormt van de bestuurderscabine. Vlak hiervoor, op de rand van 't langwerpig stuk karton, plak je nu nog 'n doosje, dat dienst doet als motorkap. Je hebt nu niet anders meer te doen dan voor kurken wieltjes te zorgen. Wie 't nou echt leuk wil maken, moet het hele geval met geschikt papier beplakken of 'n aardig kleurtje geven. Voor 'n personentreintje kun je allerlei kleine poppetjes in de wagentjes zetten; wil je 'n goederentreintje hebben, dan vul je de bakjes met schelpjes, kiezelsteentjes of droog zand. 'n Andere keer zullen we samen eens 'n speelgoedstad maken. Kijk maar goed naar de voorbeelden. Dan hebben jullie geen moeite met het bouwen.

HOE MAKEN WE SPIRALEN EN OVALEN?

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB HOUDT WOORD!

